

CIRKEL VAN HET KWAAD

WILBUR SMITH

Cirkel
van het
kwaad

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Vicious Circle*
Oorspronkelijke uitgever: Pan Macmillan
Vertaling: Jasper Mutsaers
Omslagontwerp: MECOB
Auteursfoto: Francesco Guidicini
Omslagbeeld: Arcangel; cgtextures.com; Getty Images; Shutterdock
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Wilbur Smith
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 9789401600484 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is voor mijn vrouw
MOKHINISO
Het beste wat me ooit is overkomen

Hij was al volledig wakker nog vóór hij zich bewoog of zijn ogen open had. Hij schatte de situatie in, zoekend naar mogelijk gevaar. Zijn vechtersinstinct nam het over. Toen rook hij haar heerlijke parfum en hoorde hij haar zachte en regelmatige ademhaling die klonk als de uitrollende branding op een afgelegen strand. Alles was onder controle; hij deed zijn ogen open. Voorzichtig, om haar niet wakker te maken, draaide hij zijn hoofd opzij.

De ochtendzon had een spleet in de gordijnen gevonden en scheen een streepje bladgoud op het plafond. Het wierp een intrigerend licht op haar gezicht en silhouet. Ze lag op haar rug. Haar gezicht was ontspannen en mooi. Ze had het laken van zich af geduwd; ze was naakt. De goudkleurige krullen die haar schaamhevel bedekten waren een fractie donkerder dan de prachtige lokken die over haar gezicht waren gevallen. Nu ze in een vergevorderd stadium van haar zwangerschap verkeerde, waren haar borsten twee keer zo groot als normaal. Hij liet zijn blik naar haar buik glijden. De huid stond strakgespannen en glom door het kostbare vrachtje dat er zich in bevond. Terwijl hij naar haar buik keek zag hij de beweginkjes die het kindje maakte in haar baarmoeder en even stakte zijn adem vanwege de sterke liefde die hij voor hen allebei voelde, zijn vrouw en kind.

‘Zit niet zo naar mijn dikke pens te staren en geef me een zoen,’ zei ze zonder haar ogen te openen. Gniffelend boog hij zich naar haar toe. Ze sloeg haar beide armen om zijn nek en toen haar lippen uiteenweken rook hij haar zoete adem. Na een tijdje fluisterde ze in zijn geopende mond: ‘Kun je dat monster van je niet aangeliynd houden?’ Ze stak haar hand tussen zijn benen. ‘Hij snapt toch ook wel dat er momenteel geen plaats is in de herberg?’

‘Zo slim is hij niet, denk ik,’ zei hij. ‘Maar jij hebt ook nooit echt moeite gedaan om hem in bedwang te houden. Help me een handje, jij schaamteloze lichtekooi!’

‘Over een paar weken laat ik je de ware betekenis zien van het woord schaamteloos, Hector Cross,’ waarschuwde ze hem. ‘En nu bel je naar de keuken voor koffie.’

Terwijl ze op hun koffie wachtten stond hij op om de gordijnen open te trekken, zodat de zon naar binnen kon schijnen.

‘De zwanen zitten in de Mill Pool,’ riep hij naar haar. Ze kwam met veel moeite overeind en ondersteunde met beide handen haar buik. Hij snelde onmiddellijk op haar af en hielp haar met opstaan. Ze pakte haar blauwe satijnen ochtendjas die over een stoel hing en trok hem aan terwijl ze naar het raam liepen.

‘Ik voel me zo lomp,’ klaagde ze toen ze de ceintuur vastmaakte. Hij stond achter haar, zijn beide armen liefdevol om haar buik geslagen.

‘Er zit weer iemand te schoppen,’ fluisterde Hector in haar oor, waarna hij zachtjes haar leletje in zijn mond nam.

‘Vertel mij wat. Ik ben verdomme net een voetbal.’ Ze sloeg een hand over haar schouder en gaf hem een zacht tikje op zijn wang. ‘Laat dat. Je weet dat ik daar over mijn hele lijf kippenvel van krijg.’

Ze keken in stilte naar de zwanen. Het zwanenmannetje en -vrouwje waren verblindend wit in de ochtendzon, maar hun drie kuikens waren nog groezelig grijs van kleur. Het mannetje stak zijn lange, buigzame nek in het groene water, op zoek naar waterplanten op de bodem van de vijver.

‘Wat zijn ze mooi, hè?’ zei Hector na een tijdje.

‘Zij zijn een van de redenen waarom ik zo dol ben op Engeland,’ fluisterde Hazel. ‘Wat een perfect plaatje. We moeten het door een goede schilder laten vastleggen.’

De rivier stroomde via een stenen waterkering in de vijver en het water was kristalhelder. Je kon drie meter onder water een grote forel op de met stenen bedekte bodem zien liggen. De wilgen die langs de kant stonden beroerden het oppervlak met hun slepende vingervormige takken. Het erachter gelegen weiland was weelderig groen; de schapen die erin stonden net zo wit als de zwanen.

‘De perfecte omgeving om ons meisje in op te laten groeien. Daarom heb ik het ook gekocht.’ Ze slaakte een tevreden zucht.

‘Dat weet ik. Dat heb je al tig keer gezegd. Ik vraag me alleen af waarom je zo zeker weet dat het een meisje wordt.’ Hij streelde haar buik. ‘Wil je het niet gewoon weten, in plaats van erop te gokken?’

‘Ik gok helemaal niet. Ik wéét het,’ zei ze zelfvoldaan, en ze legde haar slanke handen op de zijne.

‘We zouden het vandaag in Londen aan Alan kunnen vragen,’ stelde hij voor. Alan Donovan was haar gynaecoloog.

‘Zeur niet zo. Waag het eens om het te vragen en de pret te bederven. Trek je ochtendjas aan. Anders schrikt die arme Mary zich rot als ze de koffie komt brengen,’ zei ze teder.

Even later werd er zacht op de deur geklopt. ‘Binnen!’ zei Hector, waarna het kamermeisje binnenkwam met een dienblad koffie.

‘Een heel goede morgen! Hoe gaat het met u en de baby, mevrouw Cross?’ zei ze met haar opgewekte Ierse tongval en zette het dienblad op tafel.

‘Prima, Mary, maar zie ik daar nou koekjes liggen?’ wilde Hazel weten.

‘Het zijn er maar drie. Kleintjes.’

‘Neem ze alsjeblieft mee.’

‘Twee voor meneer en één voor u. Havermoutkoekjes. Zonder suiker,’ probeerde Mary haar over te halen.

‘Doe me een lol, Mary, en neem ze mee.’

‘Dat arme kindje vergaat van de honger,’ zei Mary mopperend, maar ze pakte het schaalje met koekjes en marcheerde de kamer uit. Hazel ging op de bank zitten en schonk een beker koffie in die zó sterk was, dat het aroma de hele kamer vulde.

‘Mijn god, wat ruikt dat lekker,’ zei ze smachtend toen ze Hector de beker aanreikte. Daarna schonk ze warme magere melk in haar eigen, porseleinen kopje.

‘Gadver!’ zei ze walgend toen ze het proefde, maar ze dronk het in één keer op, alsof het een medicijn was. ‘Wat ga jij doen als ik bij Alan ben? Je weet dat het zeker een paar uur zal duren. Hij gaat grondig te werk.’

‘Ik moet mijn geweren bij Paul Roberts naar de opslag brengen, en daarna moet ik een pak doorpassen bij de kleermaker.’

‘Je gaat toch niet met mijn mooie Ferrari door de Londense ochtendspits rijden, hè? Je rijdt er vast en zeker een deuk in, zoals je ook met de Rolls gedaan hebt.’

‘Dat blijf je me altijd nadragen, hè?’ Hij maakte er een quasi-boos handgebaar bij. ‘Dat gekke wijf reed door rood en ramde me.’

‘Je rijdt als een bezetene, Cross, dat weet je zelf ook.’

‘Oké, ik pak wel een taxi,’ beloofde hij. ‘Ik zie er tóch uit als een voetballer in die patserbak van je. En trouwens: mijn nieuwe Range Rover staat klaar bij de dealer. Stratstone heeft gisteren gebeld om te laten weten dat hij rijklaar is. En als je lief bent, en dat ben je, neem ik je erin mee uit lunchen.’

‘Over lunchen gesproken: waar gaan we heen?’ wilde ze weten.

‘Ik vraag me serieus af waar ik al die moeite voor doe, een blaadje sla kun je immers overal krijgen, maar ik heb onze vaste tafel bij Alfred’s Club gereserveerd.’

‘Nu weet ik het zeker: je houdt van me!’

‘Nou en of, gratenpakhuis.’

‘Lief vleiertje van me.’ Ze lachte gelukzalig.

Hazels rode Ferrari stond geparkeerd onder de zuilengang bij de voordeur. Hij glom als een enorme robijn in de zon. Robert, haar chauffeur, had hem liefdevol gepoetst. Van alle auto’s in de ondergrondse garage was dit zijn favoriet. Terwijl ze naar buiten liepen gaf Hector haar een arm en hielp haar achter het stuur plaats te nemen. Toen ze haar buik eenmaal onder het stuur gewrongen had, was hij druk bezig de stoel goed af te stellen en ervoor te zorgen dat de gordel onderlangs een beetje comfortabel zat.

‘Weet je zeker dat je mij niet wilt laten rijden?’ vroeg hij bezorgd.

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Helemaal na al die vreselijke dingen die je over haar hebt gezegd.’ Ze klopte op het stuur. ‘Instappen, dan gaan we.’

Het was ongeveer een kilometer van het landhuis naar de openbare weg, maar de oprijlaan was helemaal bestraat. Op de plek waar hij een lus maakte in aanloop naar de brug over de rivier de Test had je een prachtig uitzicht op het huis. Hazel stopte even. Ze kon de verleiding zelden weerstaan om op te scheppen over wat ze zelf heel bescheiden “het mooiste georgiaanse gebouw dat er is” noemde.

Brandon Hall was in 1752 door Sir William Chambers gebouwd voor de Graaf van Brandon. Hij was ook de architect van Somerset House op The Strand. Brandon House was gruwelijk verwaarloosd en vervallen toen Hazel het kocht. Als Hector teruggacht aan de hoeveelheid geld die ze had uitgegeven om het in de huidige staat van perfectie te krijgen, kon hij een huivering nauwelijks onderdrukken. Maar hij kon niet ontkennen hoe mooi het was geworden. Het afgelopen jaar was Hazel door *Forbes Magazine* uitgeroepen tot de op zes na rijkste vrouw ter wereld. Ze kon het zich dus veroorloven.

Alles goed en wel, maar welke goed bij haar hoofd zijnde vrouw heeft in godsnaam zestien slaapkamers nodig? Maar aan de andere kant: het rivier-vissen is fantastisch. Dat is iedere penny waard, stelde hij zichzelf in stilte

gerust. ‘Kom op, lieverd,’ zei hij hardop. ‘Bewonder het uitzicht maar als we terugrijden, straks kom je nog te laat op je afspraak met Alan.’

‘Ik hou wel van een uitdaging,’ zei ze liefjes, en ze trok met rokende banden op.

Toen ze achteruit de garage onder het gebouw in Harley Street in reed, waar Alan Donovan zijn eigen auto uit had gereden om plaats te maken voor die van haar, keek ze op haar horloge.

‘Eén uur en achtenveertig minuten! Een nieuw persoonlijk record, als ik me niet vergis. Een kwartier te vroeg voor mijn afspraak. Was je nog van plan die spottende opmerking terug te nemen over dat we te laat zouden komen, wijsneus?’

‘Op een dag word je geflitst en dan ben je je rijbewijs kwijt, mijn liefste.’

‘Ik heb een Amerikaans rijbewijs. Ze kunnen me hier niets maken.’

Hector liep met haar mee tot aan Alans praktijk. Zodra hij haar stem hoorde kwam hij zijn spreekkamer uit lopen om haar te begroeten, iets wat hij normaal gesproken alleen deed voor leden van het koninklijk huis. Hij bewonderde haar vanuit de deuropening. Hazels ruimzittende positiejurk van fijne katoen was speciaal voor haar ontworpen. Haar ogen straalden, net als haar huid. Alan boog voorover en kustte haar hand.

‘Als al mijn patiënten zo overduidelijk gezond waren als jij, zou ik zonder werk zitten,’ mompelde hij.

‘Hoe lang ben ik haar kwijt, Alan?’ vroeg Hector terwijl hij hem een hand gaf.

‘Ik begrijp heel goed waarom je haar zo graag terug wilt.’

Alan was zelden zo frivool, maar Hector gniffelde en vroeg door. ‘Hoe laat wordt het, denk je?’

‘Ik wil een paar onderzoekjes doen en eventueel een paar collega’s raadplegen. Tweeënhalf uur. Kun je daarmee leven, Hector?’ Hij pakte Hazels arm en leidde haar naar zijn onderzoekskamer. Hector zag hem de deur dichtdoen. Hij keek haar na. Hij werd opeens overvallen door een groter gevoel van dreigend verlies dan hij ooit eerder gehad had. Hij wilde haar achternagaan, haar bij zich houden en voor altijd tegen zijn hart drukken. Het duurde even voor hij zichzelf herpakt had.

‘Doe niet zo belachelijk. Kom op, Cross, stel je niet aan.’ Hij draaide zich om en liep de gang in naar de liften.

Alan Donnovans receptioniste bekeek het onbewogen. Ze was een knap Afrikaans-Engels meisje met grote stralende ogen en een goed figuur dat schuilging onder haar witte uniform. Ze heette Victoria Vusamazulu en ze was zevenentwintig jaar oud. Ze wachtte tot ze aan het eind van de gang de lift hoorde stoppen en de deuren achter Hector had horen sluiten, daarna haalde ze haar mobieltje uit haar jaszak. Hij stond in haar telefoon als “Hij!” Na één keer overgaan hoorde ze dat er werd opgenomen.

‘Hallo, ben jij dat, Aleutian?’ vroeg ze.

‘Geen namen, trut, dat weet je toch?’ Ze huiverde iedere keer als hij haar zo noemde. Instinctief gleed haar hand naar haar linkerborst. Er zat een pijnlijke blauwe plek op de plaats waar hij haar de vorige avond gebeten had. Ze wreef erover en haar tepel werd stijf.

‘Sorry, dat was ik vergeten.’ Ze klonk hees.

‘Als je maar niet vergeet om dit gesprek meteen te wissen. Maar zeg op! Is ze er?’

‘Ja, ze is hier. Maar haar echtgenoot is weggegaan. Hij heeft tegen de dokter gezegd dat hij haar om half twee komt halen.’

‘Mooi,’ zei hij, en hij verbrak de verbinding. Het meisje staarde naar haar telefoon. Ze merkte dat ze hijgde. Ze dacht aan hem; aan hoe groot en hard hij was als hij in haar zat. Ze keek omlaag en voelde de warmte vanuit haar kruis via haar slip over haar dijbenen stromen.

‘Hitsig als een loopse teef,’ fluisterde ze. Dat had hij de vorige avond tegen haar gezegd. De dokter had haar voorlopig niet nodig; hij was bezig met dat mens van Cross. Ze verliet de wachtkamer en liep de gang door naar de toiletten. Ze sloot zichzelf op in een van de wc’s. Daarna trok ze haar rok op en liet ze haar slipje op haar enkels zakken. Met gespreide benen ging ze op het toilet zitten. Ze stak haar hand tussen haar benen. Ze wilde dat er geen eind aan kwam, maar zodra ze haar hete knopje aanraakte, kon ze het niet meer tegenhouden. Haar orgasme kwam zó snel en was zó hevig, dat ze trillend zat te hijgen.

Twee uur later was Hector terug en nestelde hij zich in een van de lederen leunstoelen in de wachtkamer tegenover Alans spreekkamer. Hij pakte de *Financial Times* die op het bijzettafeltje lag en sloeg de beursberichten open. Hij keek niet op toen de intercom op het bureau van de receptioniste rinkelde. Ze fluisterde een paar woorden en hing vervolgens op.

‘Meneer Cross,’ riep ze naar Hector. ‘Meneer Donovan wil u even spreken. Kunt u even naar hem toe gaan, alstublieft?’ Hector legde de krant weg en sprong op uit de leunstoel. Dat ongeruste gevoel kwam terug. Hij had de afgelopen jaren geleerd om op zijn instinct te vertrouwen. Hoe zou het slechte nieuws luiden? Hij liep vlug de wachtkamer door en klopte op de deur van de spreekkamer. Alans gedempte stem zei dat hij binnen mocht komen. De spreekkamer had een eikenhouten lambrisering en de boekenkasten stonden vol met in leder gebonden medische boeken. Alan zat achter een groot antiek bureau, Hazel zat tegenover hem. Ze stond op toen Hector binnenkwam en liep op hem af om hem te begroeten, haar dikke buik vooruitstekend.

Ze lachte stralend, wat Hectors ongerustheid deed verdwijnen. Hij omhelsde haar.

‘Alles goed?’ wilde hij weten, en hij keek over haar glanzende blonde haar naar Alan.

‘Kan niet beter! Het ziet er allemaal prima uit,’ verzekerde Alan hem. ‘Ga zitten.’

Hazel en Hector namen naast elkaar plaats en keken Alan aandachtig aan. Hij zette zijn bril af en poetste hem op met een zeemleren lapje.

‘Voor de draad ermee!’ moedigde Hector hem aan.

‘Met het kindje is alles in orde, maar Hazel is niet meer de jongste.’

‘Wij allebei niet,’ stemde Hector met hem in. ‘Fijn dat je ons daar even aan herinnert, Alan.’

‘Het kindje is er klaar voor, maar Hazel kan waarschijnlijk wel wat hulp gebruiken.’

‘Een keizersnee?’ vroeg ze geschrokken.

‘Ben je gek. Nee hoor!’ verzekerde Alan haar. ‘Zo erg is het niet. Ik wilde voorstellen om de bevalling op te wekken.’

‘Dat moet je even uitleggen, Alan,’ drong Hector aan.

‘Hazel is in haar veertigste week. Eind deze week is ze er helemaal klaar

voor. Jullie zitten diep verscholen in de provincie. Hoe lang doen jullie erover om naar Londen te rijden?’

‘Gemiddeld tweeënhalve uur,’ zei Hector. ‘Als je echt véél te hard rijdt, kan het in minder dan twee.’

‘Ik wil dat jullie onmiddellijk verhuizen naar jullie huis in Belgravia.’ Ze hadden Alan daar meer dan eens te eten gevraagd. ‘Ik regel vanaf donderdag een kamer voor Hazel in het Portland Maternity Hospital, een privé-kliniek in Great Portland Street. De kliniek is de beste in haar soort. Mocht ze vóór donderdag weeën krijgen, dan zijn jullie er slechts een kwartier vandaan. Als er vrijdag nog niets is gebeurd, krijgt Hazel een lekker spuitje en dan poept ze het kindje er zo uit, zal ik maar zeggen.’

Hector wendde zich tot Hazel. ‘Hoe sta jij daartegenover, liefje?’

‘Ik vind het prima. Hoe eerder, hoe beter, wat mij betreft. Het huis in Londen is in gereedheid gebracht. Ik hoef alleen maar een paar spullen op te halen, zoals het boek dat ik aan het lezen ben, en dan kunnen we morgen verhuizen.’

‘Dat is dan geregeld,’ zei Alan kordaat, en hij stond op. ‘Ik zie jullie uiterlijk vrijdag.’

Toen ze door de wachtkamer liepen stond Hazel even stil bij de receptie en rommelde in haar handtas. Ze haalde er een ingepakte fles eau de toilette van Chanel uit en zette hem voor de receptioniste neer.

‘Een bedankje, Victoria. Omdat je zo lief bent.’

‘Dat had toch niet gehoeven, mevrouw Cross. Wat ontzettend aardig!’

In de lift naar beneden vroeg Hazel aan Hector: ‘Heb je de Range Rover al opgehaald bij Stratstone?’

‘Hij staat hiertegenover; we rijden ermee naar het restaurant, dan zet ik je daarna weer af bij die oude roestbak van je.’ Ze stompte hem op zijn schouder en ging hem voor naar buiten.

Hij pakte haar bij haar arm tijdens het oversteken van Harley Street, en de taxichauffeurs, die van twee kanten kwamen aanrijden, gingen vol op de rem staan. Een van hen leunde grijnzend uit het raampje. Hij gebaarde naar hen dat ze konden oversteken en riep: ‘Heel veel succes, schat! Ik durf te wedden dat het een jongetje is!’

Hazel wuifde naar hem en zei: ‘Ik laat het je wel weten.’

Geen van beiden zag de motor die een kleine honderd meter achter hen in de straat geparkeerd stond. Zowel de bestuurder als degene die achterop zat droeg handschoenen en een helm met geblindeerd vizier van plexiglas, waardoor hun gezicht niet te zien was. Toen Hazel en Hector bij de Range

Rover waren trapte de motorrijder op de kickstarter en kwam de krachtige Japanse machine tot leven. Degene die achterop zat zette zijn voeten op de steunen, klaar om te vertrekken. Hector maakte het portier open voor Hazel en hielp haar met instappen. Daarna liep hij kwiek om de auto heen naar de bestuurderskant. Hij stapte in, startte de motor en voegde in in het verkeer. De motorrijder wachtte tot er vijf auto's tussen hen in reden en zette toen de achtervolging in. Hij bleef op gepaste afstand. Ze passeerden Marble Arch en reden over Berkeley Square. Toen de Range Rover parkeerde voor de deur van Davies Street 2, reed de motorrijder hun voorbij en sloeg links af bij het volgende kruispunt. Hij reed een rondje om het huizenblok en parkeerde op een plek waar hij goed uitzicht had op Alfredo's Club. Hij zag meteen dat de portier de Range Rover een stukje verderop in de straat geparkeerd had.

Mario, de bedrijfsleider, stond hen bij de ingang van het restaurant op te wachten, een grote grijns op zijn gezicht. 'Wat fijn dat u er bent, meneer en mevrouw Cross, maar het is veel te lang geleden.'

'Onzin, Mario,' sprak Hector hem tegen. 'We waren hier tien dagen geleden nog met heer Renwick.'

'Dat vind ik lang geleden,' wierp Mario tegen, en hij leidde hen naar hun favoriete tafel.

Het viel stil toen ze door het restaurant liepen. Alle ogen waren op hen gericht. Iedereen wist wie ze waren. Zelfs hoogzwanger was Hazel prachtig. Haar ragfijne rok golfde om haar heen als een roze wolk en voor haar krokodillenlederen handtas zouden alle andere aanwezige vrouwen een moord plegen.

Mario hielp haar met zitten en mompelde: 'Mag ik aannemen dat u weer een grapefruitsalade en gegrilde coquilles neemt, mevrouw, en u, meneer, steak tartare en daarna de kreeft in een saus van chardonnay?'

'Zoals altijd, Mario,' antwoordde Hector op serieuze toon. 'En mevrouw Cross drinkt een flesje Perrier met een emmer ijs. En voor mij graag een fles Vosne-Romanée Aux Malconsorts 1993 uit mijn eigen voorraad, graag.'

'Ik ben zo vrij geweest om hem al klaar te zetten, meneer Cross. Ik heb een kwartier geleden nog gekeken; de temperatuur van de wijn is zestien graden. Zal ik de sommelier vragen om hem te openen?'